

Передмова

У лютому 1941 року, за кілька місяців до початку пристрасного роману з Джоном Ф. Кеннеді, що приверне увагу ФБР, New York World-Telegram надрукував про Інгу Арвад улесливий нарис. Причиною такої уваги преси стала пригода, що пасувала б суботньому ранковому серіалу; тодішній (і другий) чоловік Інги, чудовий угорський режисер, що став антропологом, Пол Фейош щойно оголосив про відкриття двох загублених у джунглях Перу міст інків. Для будь-кого, згаданого в газеті World-Telegram, таке досягнення чоловіка стало б «кульмінацією життя». Але для Інги це була рутинна; «вона сприйняла його, як щось очікуване».

Двадцятисемирічну Інгу (газетяркам вона сказала, що їй двадцять три) вважали вартою уваги не лише через її чоловіка, а й через її власну «неймовірну кар'єру», як зазначалося в статті, актриси кіно в її рідній Данії, і закордонного кореспондента в нацистській Німеччині. Вона добила ексклюзивних інтерв'ю, і її вшанували приватним званням сніданком з Адольфом Гітлером, який, як відомо, проголосив її «ідеальною нординою красунею». При цьому Інга не зізналась World-Telegram, що нацисти також запропонували їй стати шпигункою.

[Купить книгу на сайте kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

Щоб уникнути неприємностей з гестапо, вона втекла з Німеччини і зійшлася з Фейошем на Далекому Сході, де вони жили в племені мисливців за головами і нібито врятували життя найзаможнішої людини світу — шведського фабриканта Акселя Веннер-Грена, який казково розбагатів, розповсюджуючи побутові пілососи, перш ніж стати міжнародним торговцем зброєю. Інга повідала журналістам, що Фейош спершу вбив отруйну змію, що впала на шию Веннер-Грена, а потім ще й пристрелив пантеру, яка на них накинута. «Історії сиплються з місіс Фейош, наче з пригодницької книжки,—ахав від захоплення оповідач World-Telegram.—Ото живуть люди».

Якось друг Кеннеді сказав, що життя Інги було таким незвичайним, що вона «скидалась на майже вигаданий персонаж», хоча більшість романістів не наважилися б створити когось подібного. «Життя Інги Арвад виглядало такою реалістичною казкою, що навіть Хемінгуей та його колеги не написали б краще у своїх придуманих оповідях»,—сказав письменник Ден Сіммонс. Тож він просто списав з реальної Інги свого персонажа (як й іншого героя з реального Хемінгуея) для власного трилера 1999 року «Дзвони по Хему»—шпигунської історії на Карибах, в якій зустрічається і Веннер-Грен, якого американський уряд, до речі, вніс у чорний список як підозрюваного в агентурній діяльності на користь нацистів. Оповідач у романі Сіммонса досліджує величезне ФБРівське досьє Інги та розмірковує: «Це видавалося парадоксом... вона не виглядала настільки дорослою, щоби зробити все, що їй тут приписують». Однак то була правда—принаймні, більшість вказаних там пригод.

Уже наприкінці життя, що завершилося зарано через рак у віці шістдесяти років, Інга зізналася, що друзі та рідні понад двадцять років благали її написати автобіографію. Але вона

так цього і не зробила. «Я завжди вважала, коли я вже щось завершила, то завершила,—говорила вона.—Так я наче зачиняю двері за собою».

Але це не зовсім відповідало дійсності. Вона ніколи повністю не зачинила двері за стосунками з Кеннеді, і, власне, це було справжньою причиною того, що вона ніколи не написала таку книжку. Вона не змогла б оповідати про своє життя без згадки про нього, а їхні стосунки значили дуже багато, і їхній кінець виявився для неї занадто болісним, аби ділитись деталями зі світом, навіть через роки після вбивства Кеннеді.

Їхній роман для Кеннеді також багато важив. Можливо, тому, що Джек грайливо називав її «Інга-Бінга», багато біографів Кеннеді вважали її просто однією з його незліченних сексуальних пригод, незначною інтрижкою. Хоча вона була чим завгодно, але не цим. Ті, хто добре знав його, казали, що Інга стала «коханням усього життя Джона Ф. Кеннеді». Лауреат Пулітцерівської премії, колумніст New York Times Артур Крок, радник сім'ї Кеннеді, надіслав Інзі після вбивства президента в 1963 році листа зі співчуттям, в якому запевняв, що Кеннеді ніколи про неї не забував. «Гадаю, я вам говорив це раніше. Щоразу при зустрічі з президентом Кеннеді він запитував мене з блиском в очах: «Як там Інгер?»»—написав Крок, імітуючи відомий бостонський акцент Кеннеді.

Кеннеді, певно, часто згадував Інгу в Білому домі, бо саме вона допомогла йому туди потрапити. Їхній роман стався у найважливіший період молодості Кеннеді. Він розпочався за кілька тижнів до атаки японців на Перл-Харбор, коли Джек усе ще шукав себе в світі та вважав, що перебував у тіні свого старшого брата. Саме Джозефа П. Кеннеді-молодшого, а не Джека, родина Кеннеді вже тоді проголосила майбутнім президентом.

Коли ми зображуємо красивого і люб'язного президента Кеннеді, важко уявити собі той його життєвий період майже за двадцять років до вступу на посаду, коли він був розпатланим, невпевненим і закомплексованим. Саме Інзі Джек вперше зізнався, що хоче піти в політику і поборотися за президентство; його родина не мала й гадки про це—вони не вірили, що в Джека є якісь амбіції чи таланти до політики.

Інга подивилась на енергійного, красивого молодика, на чотири роки молодшого за неї, і побачила в ньому той шарм, «що змушує птахів злітати зі своїх дерев». Вона не сумнівалася, що в нього є все необхідне і набагато більше, ніж у його старшого брата, щоби посісти крісло президента. «Піднеси сірник до амбіцій, які жевріють, і тебе понесе, наче лісову пожежу»,—промовляла вона, розповідаючи Джекові з абсолютною впевненістю, що йому судилося подорож «незрівнянною автострадою до Білого дому».

Інга прагнула супроводжувати Джека в цій мандрівці, але так не сталося. Однак життєва мета талановитої і впевненої в своєму праві Інги полягала в тому, щоби знайти чоловіка, поруч з яким вона була б повним і рівним партнером. З дитинства навчившись бути самодостатньою, вона хотіла стати частиною команди, що складалася б з двох. «Кохання?»—сказала якось Інга.—О, це прекрасно. Я дуже вірю в силу жінки, яка стоїть за чоловіком».

Інга була жінкою, залюбленою в кохання, що, як вона казала Джекові, було «найвільнішим і найбадьорішим серед почуттів». Але її завжди заводило у безвихідь бажання поєднати кохання і кар'єру в одних стосунках. Чоловіки, яких вона любила, постійно залишали її позаду, далі продовжуючи свої пригоди, до яких вона так жаждала долучитись. «Це було прокляття мого буття»,—сказала вона якось своєму старшому синові. ЗАВЖДИ (її наголос) бути при якомусь чоловікові».

Джек міг стати іншим. Ті, хто знав їх як пару, зазначали, що Інґа і Джек чудово підходили одне одному. Джек глибоко переймався зовнішністю і здатністю зачаровувати. Він називав це «ВО—Велика Особистість», і його надихало, що Інґа була рівною йому в своїй харизмі. З більшістю жінок Джек поводився як шовініст, але він захоплювався розумом Інґи так само, як і її красою, і ставився до неї як рівної йому інтелектуально. Вона бачила в світі навіть більше за нього, зустрічала більше державних мужів і вільно володіла чотирма мовами. За інших обставин Інґа, «усміхнена, білява, жвава» стала б прекрасною першою леді, але...

У жовтні 1941 року, коли Інґа зустріла Джека і в них почався роман, вона вже розлучилася з одним чоловіком—єгипетським аристократом і дипломатом, але все ще була заміжньою за іншим—Фейошем,—хоча також уже планувала розлучитися і з ним. Для Джека, члена найвідомішої американської католицької родини, шлюб із двічі розлученою протестанткою означав би безповоротний розрив із сім'єю і кінець політичної кар'єри.

Джек звертався до католицької церкви стосовно того, щоб її попередні шлюби було анульовано, і вона змогла б перейти в католицизм. Якби це не вдалося, він та Інґа фантазували про різні варіанти життя разом, можливо, на ранчо десь на Заході, де Джек викладав би історію в сусідньому невеликому коледжі. Але Джек не міг кинути виклик своєму батькові чи своїм амбіціям. Його внутрішній вогонь, що жадав політичної слави, пересилив почуття до Інґи, змістовніші за любов до всіх інших жінок, включно з його майбутньою дружиною.

Це було важке рішення. Біограф Кеннеді Найджел Гемілтон сказав, що Інґа «доконувала Джека глибоким материнським, жіночим коханням, якого він більше ніколи не знав у своєму зірковому житті, коханням, що все цінувало, вибачало,

розуміло, роздратовувало, звеселяло, відчувало, і на його тлі всі інші стосунки видавалися незначними і штучними». Хоч і з великим трудом, та він його відкинув і сказав двадцять років по тому: «Жоден чоловік ніколи не полюбить кохання більше за політику». Втрата Інги змінила його, як і війна, що зробила з нього героя. Втім, Інґа була причетна і до цього також.

Якщо розлучення, другий шлюб, протестантизм вже не виступали достатніми перешкодами коханню Інги і Джека, то існувала ще одна—її підозрювали у шпигунстві на користь нацистів. За персонального контролю і за особистими наказами президента Франкліна Рузвельта і голови ФБР Д. Едгара Гувера, впродовж її роману з Джеком і ще кілька місяців по тому за Інґою стежили двадцять чотири години на добу: телефон прослуховувався, в квартирі встановили жучки, тому кожна розмова і кожен сексуальний контакт записувались і заносились до секретного дос'є Гувера, що врешті-решт перевищило 1200 сторінок.

Коли світський оглядач Уолтер Уїнчелл дізнався, що у Джека був роман із підозрюваною у шпигунстві на користь нацистів під час його служби не абиде, а в Управлінні військово-морської розвідки, Джека ледь не віддали під трибунал. Щоб тримати подалі від Інги, його перевели з Вашингтона, що й стало відправною точкою подальшого розвитку подій, які привели Джека у битву на півдні Тихого океану.

Там корабель під його командою, торпедний катер PT-109, затонув. Хоча Кеннеді вдалося врятувати більшість команди, він вважав інцидент катастрофою, що зашкодила його кар'єрним перспективам. Однак після його повернення до США Інґа була першою репортеркою, котра взяла у нього інтерв'ю, і її матеріал про те, як він врятував майже всіх своїх людей, прославив його як героя, з'явившись на перших шпальтах газет по всій країні.

[Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

Ця історія героїзму і збереження гідності у важкому становищі стала основою біографії кандидата Кеннеді для його подальшого життя. Катастрофа обернулася тріумфом. Згадуючи дивний перебіг обставин, що, розпочалися з його роману з Інгою і зробили з нього героя, Кеннеді сказав: «Той випадок змусив мене замислитись: хіба наші досягнення здебільшого не заслуга випадковостей».

Гувер тримав під рукою досьє на Інгу та Джека, спостерігаючи, як політична кар'єра останнього йде вгору. Обізнаний у бажанні Кеннеді залишити свій роман з Інгою в таємниці, Гувер вдався до способу, який би забезпечив з боку новообраного президента перепризначення його головою ФБР. Він потай нагадав Джекові, що досьє стосовно його роману з підозрюваною у шпигунстві на користь нацистів, все ще «на контролі» у ФБР.

Джек ніколи не забував Інгу, і вона не могла не згадувати його, навіть після укладення свого третього шлюбу з кіношним ковбоєм Тімом МакКоем. Врешті-решт вона отримала найбажаніше—дім і дітей, але не з тим чоловіком, якого кохала безмежно. Її минуле зіштовхнулося з майбутнім Джека. Інга засвоїла, що життя—сума виборів, які робить людина, де одні пріоритети заважають іншим. «Нарешті я зрозуміла, що це правда,— із сумом сказала вона Джеку, коли вони розійшлися на початку 1942 року.—Ми за все в житті платимо».